

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 2 grudnia 2013 r.

Poz. 6713

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR KN-I.4131.1.467.2013.7 WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO

z dnia 29 listopada 2013 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zmianami).

orzekam

nieważność § 10 pkt 2, § 10 pkt 3 oraz § 11 pkt 6 lit. a uchwały NR XLIII/722/13 Rady Miejskiej w Środzie Wielkopolskiej z dnia 24 października 2013 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu położonego we wsiach: Kijewo, Pętkowo, Strzeszki – ze względu na istotne naruszenie prawa.

Uzasadnienie

W dniu 24 października 2013 r. Rada Miejska w Środzie Wielkopolskiej podjęła uchwałę NR XLIII/722/13 Rady Miejskiej w Środzie Wielkopolskiej w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu położonego we wsiach: Kijewo, Pętkowo, Strzeszki.

Uchwała doręczona została Wojewodzie Wielkopolskiemu 31 października 2013 r.

Przedmiotową uchwałę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 i 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 549 ze zmianami) oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r., poz. 647).

Organ nadzoru dokonując badania zgodności z prawem uchwały stwierdził, co następuje.

W dniu 21 października 2010 r. weszła w życie ustawa z dnia 25 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2010r. Nr 130, poz. 871). Na mocy art. 4 ust. 2 tej ustawy do planów miejscowych oraz studiów, w stosunku do których podjęto uchwałę o przystąpieniu do sporządzania lub zmiany planu lub studium, a postępowanie nie zostało zakończone do dnia wejścia w życie ww. ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe. W przypadku przedmiotowego planu uchwałę o przystąpieniu do jego sporządzenia podjęto w dniu 26 czerwca 2008 r., a zatem zastosowanie znajdują przepisy dotychczasowe.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r., poz. 647) w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania, do czego odnoszą się także przepisy § 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r., nr 164, poz. 1587, zwanym dalej rozporządzeniem), na mocy których ustalenia dotyczące przeznaczenia terenów powinny zawierać m. in. określenie przeznaczenia poszczególnych terenów lub zasad ich zagospodarowania

W odniesieniu do omawianego planu stwierdzono, że w § 11 pkt 6 lit. a przedmiotowej uchwały, dla terenu drogi wewnętrznej, oznaczonego symbolem KDW2, dopuszczono jednocześnie zmianę jego

przeznaczenia poprzez włączenie w skład terenów obiektów produkcyjnych, składów i magazynów, oznaczonych symbolem P.

W takim stanie rzeczy ustalenia planu umożliwiają zagospodarowanie ww. terenu w sposób całkowicie odmienny niż wynika to z jego podstawowego przeznaczenia, ograniczonego na rysunku planu liniami rozgraniczającymi tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania.

Tak sformułowane ustalenia powodują naruszenie zasad sporządzenia planu w zakresie regulowanym przepisem art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz § 4 pkt 1 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w odniesieniu do przeznaczenia i zasad zagospodarowania terenów.

Zaznaczyć należy, że akt prawa miejscowego, jakim jest plan miejscowy, musi spełniać szereg ustawowych wymogów. Zawarte w nim normy, poprzez swoją budowę, winny zapewnić jednoznaczność w ich odbiorze przez wszystkich adresatów jego zapisów, jak również gwarantować wysoki stopień przewidywalności skutków realizacji tych zapisów.

Ustalenie na jednym terenie, bez rozgraniczenia linią rozgraniczającą, wzajemnie rozłącznych funkcji – poza jawną sprzecznością z zapisami ustawy, a w szczególności z przyjmowaniem ładu przestrzennego za podstawę działań planistycznych (art. 1 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym) – prowadzi do licznych konfliktów przestrzennych związanych z różnym sposobem użytkowania takich terenów.

Wyjaśniam w tym kontekście, że wykładnia art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, jak i regulujących szczegółowo zakres projektu planu przepisów rozporządzenia odnoszących się do sposobu określania ustaleń w projekcie tekstu i rysunku planu miejscowego wskazuje, iż dopuszczalne jest z punktu widzenia obowiązującego prawa również takie określenie w planie miejscowym przeznaczenia terenów, które umożliwia realizację na tym samym terenie zadań o różnych funkcjach (różnym przeznaczeniu), pod warunkiem, że wzajemnie się one nie wykluczają i nie są ze sobą sprzeczne (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 3 lutego 2012 r., sygn. II OSK 2551/11 oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 28 listopada 2012 r., sygn. IV SA/Po 978/12).

Biorąc pod uwagę indywidualny charakter każdego aktu prawa miejscowego jakim jest miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, w kontekście przedstawionych powyżej uwarunkowań i ustaleń omawianej uchwały, stwierdzić należy, że alternatywne możliwości przeznaczenia terenu pod drogę bądź tereny obiektów produkcyjnych, składów i magazynów, powodują naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w odniesieniu do terenu KDW2.

Zgodnie z § 8 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego na rysunku planu stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie rysunku planu miejscowego z tekstem planu miejscowego.

W odniesieniu do omawianego planu stwierdzam, że ww. przepis rozporządzenia naruszono w ten sposób, że wyznaczenie części nieprzekraczalnych linii zabudowy na rysunku planu stoi w sprzeczności z ustaleniami tekstu planu, dopuszczającymi zmiany usytuowania tych linii w zależności od uwarunkowań faktycznych mogących wystąpić w terenie:

- w § 10 pkt 2 uchwały dopuszczono „likwidację” nieprzekraczalnych linii zabudowy w przypadku skablowania linii elektroenergetycznych SN 15 kV i wyznaczenie ich w sposób określony w lit. a oraz b ww. przepisu – odmiennie od linii wyznaczonych na rysunku planu;
- w § 10 pkt 3 uchwały dopuszczono odstępstwo od zachowania linii zabudowy wyznaczonych od kolektorów kanalizacji deszczowej i sanitarnej w przypadku ich przełożenia, wprowadzając jednocześnie obowiązek zachowania nieprzekraczalnej linii zabudowy od linii rozgraniczającej drogę – 10,0 m (nie wskazując o jaką drogę chodzi) i od linii 15 kV – 7,5 m.

Ponadto wskazuję na nieskonkretyzowany, niejednoznaczny i uniemożliwiający właściwą interpretację zapis § 7 ust. 1 pkt 8 uchwały, na podstawie którego istnieje „obowiązek tworzenia korytarzy przepływu powietrza przy lokalizacji wielkokubaturowych obiektów budowlanych”, bez

jednoczesnego ustalenia warunków tworzenia takich korytarzy oraz wskazania jakie obiekty należą do kategorii „wielkokubaturowych”.

W tym stanie rzeczy ze względu na przedstawione wyżej nieprawidłowości niniejsze rozstrzygnięcie jest w pełni uzasadnione.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga za moim pośrednictwem do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu w terminie 30 dni od dnia doręczenia.

Wojewoda Wielkopolski
(-) Piotr Florek